

Sygn. akt. IV Ka 981/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksander Ostrowski

Sędziowie SSO Joanna Żelazny

(...) Piotr Wylegalski (spr.)

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Tadeusza Kaczana Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016r.

sprawy:

1. P. P. (1) syna B. i A. z domu N.

urodzonego (...) w L.;

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, z art. 223 kk, z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. K. G. (1) syna R. i W. z domu P.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

3. L. S. syna W. i J. z domu L.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 60/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **uchyla orzeczenie zawarte w pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku o karze łącznej wobec oskarżonego P. P. (1);**

b) **uchyla orzeczenie o skazaniu oskarżonego P. P. (1) za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 62a w/cyt. ustawy postępowanie karne o ten czyn**

(pkt III części wstępnej wyroku) umarza, obciążając w tej części kosztami postępowania Skarb Państwa;

c) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu P. P. (1) za czyny opisane w pkt I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku nową karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

d) uchyla orzeczenie o skazaniu oskarżonego L. S. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz orzeczenia z nim związane (pkt IX i X) i na podstawie art. 62a w/cyt. ustawy postępowanie karne o ten czyn (pkt VIII części wstępnej wyroku) umarza, obciążając w tej części kosztami postępowania Skarb Państwa;

e) za podstawę orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych, zwartego w pkt XI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku przyjmuje art. 45 a kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i od opłaty.

Sygn. akt IV Ka 981/15

UZASADNIENIE

P. P. (1) oskarżony został o to, że:

1. w dniu 8 czerwca 2011r. w B. przyjął od K. G. (1) kluczyki od samochodu m-ki B. (...) nr rej P- (...) o wartości 163.804,44 zł oraz samochodu m -ki B. (...) nr rej B- (...) o wartości 152.431,40 zł, a następnie wszedł w posiadanie samochodu m -ki B. (...) nr rej. B- (...) zaparkowanego przy ul. (...) we W. w którym znajdowały się rzeczy osobiste należące do H. S. w tym segregator m-ki T. o wartości 865,02 zł, kurtka letnia m-ki (...) o wartości 1184,70 zł oraz kurtka zimowa m-ki (...) o wartości 1184,70 zł; a także planował odebranie samochodu m-ki B. (...) nr rej.P- (...) uprzednio zaparkowanego w B. przez K. G. (1); które to samochody oraz rzeczy pozostawione w samochodzie m -ki B. (...) nr rej. B- (...) zostały uzyskane przez K. G. (1) i inne osoby w wyniku kradzieży z włamaniem w okresie od 7 czerwca 2011r do dnia 8 czerwca 2011r na terenie Niemiec w P.: przy czym samochody oraz rzeczy pozostawione w samochodzie m -ki B. (...) nr rej B- (...) o łącznej wartości 319.470,26 zł stanowią mienie znacznej wartości: czym działał na szkodę A. Z., na szkodę firmy (...) + (...) S.A. w Niemczech oraz na szkodę H. S.

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

2. w dniu 8 czerwca 2011r, na ulicy (...) we W. podczas zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji K. we W. dopuścił się czynnej napaści na policjanta B. P. w ten sposób. że siedząc w samochodzie m-ki B. (...) nr rej B- (...), widząc stojącego w bliskiej odległości od przedniej maski samochodu funkcjonariusza Policji B. P., uruchomił samochód i pomimo wezwań funkcjonariuszy Policji do zatrzymania się ruszył samochodem w kierunku B. P. chcąc na niego najechać, w wyniku czego B. P. odskoczył od pojazdu.

tj. o czyn z art. 223 kk

3. w dniu 8 czerwca 2011r. we W. przy ul. (...), wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie środki odurzające w postaci nie mniej niż 1,061 grama netto (...)

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

K. G. (1) oskarżony został o to, że w okresie od 7 czerwca 2011r. do dnia 8 czerwca 2011r. na terenie Niemiec. działając w warunkach czynu ciągłego wspólnie w porozumieniu a dwoma nieustalonymi osobami, dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu m-ki B. (...) nr rej.P- (...) o wartości 163.804,44 zł oraz samochodu m-ki B. (...) nr rej. B- (...) wartości 152.431.40 zł , przy czym z samochodu m-ki B. (...) nr rej. B- (...) zabrał w celu przywłaszczenia rzeczy osobiste należące H. S. w tym segregator m-ki T. o wartości 865,02 zł kurtkę letnią m-ki (...) o wartości 1184,70 zł oraz kurtkę zimową m-ki (...) o wartości (...)70 zł, co daje łączna szkodę w wysokości 319.470,26 zł ,a w szczególności

- w nocy z 7/8 czerwca 2011r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki B. (...) nr rej.P- (...) o wartości 163.804,44 zł w ten sposób, że wyrwał zamek w drzwiach samochodu dostał się do jego wnętrza, a następnie podłączył urządzenie elektroniczne pod komputer samochodu w celu jego uruchomienia, po czym zabrał samochód w celu przywłaszczenia czym działał na szkodę A. Z.

- w nocy z 7/8 czerwca 2011r.w P. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki B. (...) nr rej B- (...) o 152.431,40 zł , w którym znajdowały się należące do H. S. - segregator m-ki T. o wartości 865,02 zł kurtka letnia m-ki (...) o wartości 1184,70 zł oraz kurta zimowa m-ki (...) o wartości 1184,70 zł w ten sposób, że wyrwał zamek w drzwiach samochodu i dostał się do jego wnętrza, a następnie podłączył urządzenie elektroniczne pod komputer samochodu w celu jego uruchomienia po czym zebrał samochód w celu przywłaszczenia. czym działał na szkodę firmy (...) + (...) SA w Niemczech oraz H. S.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

L. S. oskarżony został o to, że w dniu 9 czerwca 2011r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci nie mniej niż 0,532 (...)

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków w sprawie II K 60/13:

I. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, i art. 33 § 1,2 i 3 kk skazał oskarżonego na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych po 10 zł każda;

II. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 223 kk i za to na podstawie art. 223 kk skazał oskarżonego na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust 1 cyt. ustawy skazał oskarżonego na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **P. P. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przedmiotów wymienionych w protokole przeszukania k. 16-18 poz.4 akt sprawy, na rzecz Skarbu Państwa poprzez ich zniszczenie;

VI. uznał oskarżonego **K. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 33 § 1,2, i 3 kk skazał oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu **K. G. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i aresztu tymczasowego od dnia 8 czerwca 2011r. do 16 września 2011r. przyjmując dzień zatrzymania i aresztu tymczasowego za równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności;

VIII. uznał oskarżonego **L. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 5 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust 1 cyt. ustawy skazał oskarżonego na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności na wypadek zarządzania jej wykonania okres zatrzymania od 9 czerwca 2011r. do 10 czerwca 2011r. przyjmując dzień zatrzymania za równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przedmiotów wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz nr 1965- (...). k. 24 poz.1-2 akt sprawy, na rzecz Skarbu Państwa poprzez ich zniszczenie;

XII. na podstawie art. 627 k.p.k. art. 624 kpk oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z nast. zmian.) zasądził od oskarżonych w trzech częściach na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwotach po 5427,17 złotych, przy czym wobec L. S. zwolnił oskarżonego w kwocie powyżej 500 złotych, zwalniając ich od opłaty w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wywieli obrońcy oskarżonych. Obrońca oskarżonego K. G. (1) zaskarżył orzeczenie w zakresie orzeczenia o karze, podnosząc, iż orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości i winy. Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego K. G. (2) wniósł o złagodzenie orzeczonej kary oraz orzeczenie kary wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł również obrońca oskarżonego P. P. (1), który orzeczeniu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

- w zakresie czynu pierwszego, którego winnym uznany został oskarżony P. P. (1) polegający na bezzasadnym przyjęciu, że ww. dopuścił umyślnego przestępstwa paserstwa w stosunku do dwóch samochodów B., co stanowiło mienie znacznej wartości, w sytuacji, gdy obiektywny materiał dowodowy wskazuje, że P. P. (1) dopuścił się jedynie paserstwa nieumyślnego wobec pojazdu B. (...) nr rej. B- (...) o wartości 152.431,40 zł, natomiast jego zachowanie nie wyczerpywało ustawowych znamion przestępstwa w stosunku do samochodu B. (...) nr rej. P- (...) o wartości 163.804,44 zł, a mogło stanowić jedynie niekaralne przygotowanie, co winno skutkować wyeliminowaniem z opisu czynu fragmentu dotyczącego „planowania odebrania samochodu B. (...) nr rej (...) uprzednio zaparkowanego w B. przez K. G. (1)”, a w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony P. P. (1) dopuścił się jedynie przestępstwa z art. 292 § 1 k.k.,

- w zakresie czynu drugiego, którego winnym uznany został oskarżony P. P. (1) polegającym na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego używając innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu niż broń palną lub nóż w postaci samochodu B. (...), w sytuacji, gdy przedmiot ten nie posiadał cech podobnie niebezpiecznego przedmiotu do broni palnej lub noża, a materiał dowodowy nie potwierdza, aby oskarżony P. P. (1) podjął takie czynności, które mogą świadczyć, że zamierzał on najechać na policjanta B. P., co winno skutkować uniewinnieniem tego oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 223 § 1 k.k.,

- w zakresie orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu P. P. (1) w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, polegającej na niezasadnym uznaniu, że kara w takim wymiarze pozwoli realnie zweryfikować postawę

oskarżonego, które to stwierdzenie nie znajduje żadnego rzeczywistego potwierdzenia w treści uzasadnienia wyroku, a jednocześnie stoi w sprzeczności z wynikającymi z materiału dowodowego okolicznościami dotyczącymi zachowania oskarżonego P. P. (1) wskazującymi, że winna zostać orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności jedynie za czyn pierwszy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

II. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1) wymierzonej za czyn trzeci, którego winnym uznany został ww., w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy okoliczności zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe, w szczególności nieznaczną ilość posiadanego środka odurzającego w tj. 1 (...), który przeznaczony był na własny użytek, osoby uzależnionej od środków odurzających oraz dotychczasowa niekaralność P. P. (1), wskazują, że istniały podstawy do umorzenia postępowania lub uznania czynu popełnionego przez P. P. (1) za wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenia mu kary grzywny lub kęty ograniczenia wolności, bowiem tylko taka kara spełniałaby stawiane jej cele.

Podnosząc powyższe obrońca P. P. (1) wniósł o:

I. rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej, zawartego w punkcie IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku,

II. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu pierwszego, którego winnym uznany został oskarżony P. P. (1), poprzez wyeliminowanie z opisu tego czynu, że oskarżony planował odebranie samochodu marki B. (...) nr rej. P- (...) uprzednio zaparkowanego w B. przez K. G. (1), oraz zmodyfikowanie opisu czynu w zakresie pojazdu B. (...) nr rej. B- (...), że P. P. (1) przyjął ten pojazd, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że

został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, a tym samym zakwalifikowanie zachowania oskarżonego z art. 292 § 1 kk, z jednoczesną eliminacją kwalifikacji z art. 294 § 1 kk i wymierzenie mu za to kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat 2,

III. uniewinnienie oskarżonego P. P. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku

IV. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu trzeciego, którego winnym uznany został oskarżony P. P. (1), poprzez umorzenie postępowania w tym zakresie, ponieważ orzeczenie kary wobec P. P. (1) w zakresie tego czynu byłoby ze względu na okoliczności sprawy i społeczną szkodliwość niecelowe, ewentualnie zmianę wyroku we wskazywanym zakresie poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie mu kary grzywny lub kary ograniczenia wolności.

Apelację od wyroku Sądu I Instancji wywiódł również obrońca L. S., który orzeczeniu zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania w postaci art. 424 §1 i § 2 kpk, polegającą na wadliwym sporządzeniu pisemnego uzasadnienia wyroku wobec oskarżonego L. S., wbrew wskazaniom art. 424 kpk, co wyrażało się w zaniechaniu wykazania jakie fakty w odniesieniu do tego oskarżonego Sąd uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, nie wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku wydanego wobec L. S., jak również nie przytoczeniu okoliczności, jakie Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, na skutek czego treść pisemnego uzasadnienia wyroku uniemożliwia jego prawidłową kontrolę instancyjną.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ jego treść, a polegający na niewłaściwym uznaniu, że L. S., posiadał 0,532 (...), swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamię przestępstwa z art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas prawidłowa analiza całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowe winna doprowadzić Sąd I instancji do przekonania, że oskarżony L. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem ilość środka odurzającego, jaką posiadał oskarżony była minimalna, nie stanowiła nawet jednej porcji handlowej, a zatem oczywistym jest, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, określony w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. rażąco nie współmierność kary wymierzonej oskarżonemu L. S. w wymiarze 1 miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby lat dwóch, w sytuacji gdy ilość posiadanego przez tego oskarżonego środka odurzającego, jego uprzednia niekaralność oraz warunki i właściwości osobiste, jak również postawa procesowa oskarżonego winna doprowadzić. Sąd I instancji do przekonania, że postępowanie karne wobec L. S. należy warunkowo umorzyć lub winno zostać umorzone z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu.

Podnosząc powyższe obrońca L. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej L. S., poprzez umorzenie wobec niego postępowania karnego z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu lub ewentualnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec tego oskarżonego na okres próby 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż zdumienie budzi wniosek Prokuratora o uzasadnienia orzeczenia Sądu II Instancji w stosunku do wszystkich oskarżonych i wszystkich zarzucanych im czynów. Przypomnieć należy, iż oskarżyciel publiczny nie wniósł środka odwoławczego od wyroku Sądu I Instancji, nie był nawet zainteresowany uzyskaniem uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków, a co najistotniejsze pomimo powagi stawianych oskarżonym zarzutów, nie kwestionował w szczególności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie wymierzenia oskarżonymm rażąco łagodnych kar, nie dając możliwości Sądowi II instancji dokonania w tym zakresie stosownej korekty. Zgodnie z dyspozycją art. 457§3 k.p.k. Sąd winien sporządzić uzasadnienie zapadłego rozstrzygnięcia jedynie na wniosek strony w sytuacji gdy zmienia lub utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy. Wobec faktu, iż Sąd Odwoławczy zmienił częściowo orzeczenie Sądu Rejonowego, zasadnym wydawało się, iż oskarżyciel publiczny, który – co należy jeszcze raz podkreślić, nie wniósł apelacji w sprawie – i o ile chce poznać motywy, którymi kierował się Sąd wyższej instancji, złoży wniosek jedynie w zakresie poczynionych zmian. Wniosek Prokuratora Prokuratury Okręgowej o sporządzenia uzasadnienia w stosunku do wszystkich oskarżonych i wszystkich zarzucanych im czynów, a tym samym konieczności ustosunkowania się do środków zaskarżenia złożonych przez obrońców P. P. (1), K. G. (1) oraz L. S., powoduje, iż postępowanie karne w niniejszej sprawie znacznie się wydłużyło o czas potrzebny na ponowną analizę akt i sporządzenie niniejszego uzasadnienia, zamiast wejść w fazę postępowania wykonawczego i wprowadzenia orzeczonych kar do wykonania.

Realizując zatem wolę Prokuratury Okręgowej, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż apelacja obrońcy K. G. (1) jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Apelację obrońców P. P. (1) oraz L. S. są częściowo zasadne i skutkować musiały zmianą przedmiotowego rozstrzygnięcia jedynie w zakresie orzeczenia za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dla przejrzystości rozważań w pierwszej kolejności Sąd II Instancji odniesie się do zarzutów podniesionych w środku odwoławczym obrońcy L. S.. Zaznaczyć należy, iż Sąd Rejonowy konwalidował swój błąd i uzupełnił w trybie art. 449 a § 1 k.p.k. uzasadnienie zapadłego rozstrzygnięcia również odnośnie oskarżonego L. S.. Wobec uzupełnianie przez Sąd meriti treści uzasadnienia, zarzut naruszenia przepisu art. 424§1 i §2 k.p.k. – wskazany przez autora apelacji jawi się w chwili obecnej jako całkowicie bezzasadny.

Zgodzić się jednakże należy z apelującym, iż zastosowana przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego L. S. sankcja karna nie jest adekwatna do popełnionego przezeń czynu, a polegającego na posiadaniu środka odurzającego w postaci nie mniej niż 0,532 (...). Jest rzeczą oczywistą, iż ilość narkotyku jaką posiadał przy sobie w chwili zatrzymania L. S. była nieznaczną, a co za tym idzie przy spełnieniu dodatkowych przesłanek z art. 62a możliwym jest zastosowanie instytucji umorzenia postępowania karnego. Oceniając treść art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii należy wskazać iż przepis ten stwarza możliwość umorzenia postępowania w przypadku stwierdzenia, że przedmiotem czynu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 lub 3, są środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznaczonej, przeznaczone na własny użytek sprawcy, jednak jako podstawę do takiego umorzenia wskazuje okoliczności popełnienia czynu oraz stopień jego społecznej szkodliwości, jako mierniki wskazujące, że orzeczenie kary byłoby niecelowe. W istocie zatem stwierdzenie samej nieznaczonej ilości posiadanych narkotyków (i to na własne potrzeby) oraz ocena stopnia społecznej szkodliwości tegoż posiadania jako niskiego dopiero otwiera drogę

do rozważenia możliwości umorzenia postępowania. W ocenie Sądu Okręgowego zważywszy, iż posiadane przez oskarżonego narkotyki należały do tzw. narkotyków miękkich, nadto mając na uwadze, iż ich ilość była naprawdę nieznaczna (0,532 grama), były ponadto przeznaczone na własne potrzeby zasadnym było zastosowanie – w realiach niższej sprawy art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Reasumując śladowe ilości (...) odnalezione w trakcie zatrzymania oskarżonego L. S. ocenione przez pryzmat przesłanek przewidzianych w art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowią podstawę do umorzenia postępowania. Niezasadnym - w ocenie Sądu Okręgowego - było skazanie oskarżonego za posiadanie tej ilości (...), w szczególności w świetle jego wyjaśnień w których jednoznacznie przyznał się do winy. Niemniej ilość odnalezionych narkotyków, tj. 0,532 gr stanowi bezsprzecznie ilość nieznaczną, tj. jedną porcję o niewielkiej gramaturze (wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 roku, II AKa 161/00). Postępowanie nie wskazało ponadto, aby miały być one przeznaczone na inny użytek, niż własny posiadającego, bowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, aby L. S. miał jakikolwiek kontakt z narkotykami, oprócz tego wskazanego w zarzucie. Przyjąć zatem należy, że popełniony przez niego czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości ze względu na wskazane ustalenia, zatem ogólne okoliczności popełnienia czynu. Z tych też względów orzeczenie wobec oskarżonego kary w wymiarze 1 miesiąca pozbawienia wolności było całkowicie niecelowe. Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie o skazaniu za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w tym zakresie przyjmując za podstawę art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie w tej części umorzył.

Co się zaś tyczy apelacji obrońcy oskarżonego K. G. (2) w kontekście wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, to wskazać należy, iż zarzutu apelującego w całej rozciągłości nie zasługiwały na uwzględnienie, a wymierzona kara razi wręcz łagodnością. Biorąc jednak pod uwagę brak apelacji w tym zakresie Prokuratora, Sąd Okręgowy nie był władny dokonać w tym zakresie stosownej korekty.

Wymierzona oskarżonemu kara za popełnione przestępstwo została oparte na zasadach i dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy ani stopnia społecznej szkodliwości czynu szczególnie, że w nieznacznym stopniu przekraczają ona dolny próg ustawowego zagrożenia za rodzaj przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Zatem uwzględniając motywację i sposób zachowania się sprawcy czynu karalnego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed jego popełnieniem i zachowanie się po jego popełnieniu, na co w środku zaskarżenia kładzie nacisk autor - Sąd Odwoławczy podkreśla, że wymierzona kara nie rażą surowością, a przy tym najlepiej spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Nie bez znaczenia pozostają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które kara ma osiągnąć. Wskazać generalnie należy, iż przestępstwo kradzieży samochodów cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości zwłaszcza, że popełnione zostaje niewątpliwie w celu uzyskania korzyści majątkowej. Stopień winy K. G. (1) podnosi ponadto, iż oskarżony wcześniej starannie przygotował się do dokonania kradzieży, pozyskując urządzenie elektroniczne A. pozwalając na uruchomienie dowolnego pojazdu marki B.. Okoliczności te słusznie znalazły odzwierciedlenie w wymierzonej mu karze.

Sąd jednocześnie nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, dzieląc w tym zakresie decyzję sądu orzekającego, bowiem wobec oskarżonego nie istnieje pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu, że sprawca nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. W przekonaniu Sądu Odwoławczego orzeczenie kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie spełniłoby swych ustawowych celów, a także nie byłoby wystarczające dla zresocjalizowania oskarżonego. Wobec K. G. (1) bowiem konieczne jest wdrożenie go do przestrzegania porządku prawnego oraz wykazanie nieopłacalności przestępczych zachowań przez odbycie kar o charakterze izolacyjnym, szczególnie że warunkowe zawieszenie wykonania kary, w odczuciu sprawcy i w odczuciu społecznym, będzie także utożsamiane z bezkarnością za tak poważne czyny, jakie zostały mu przypisane.

Apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego P. P. (1) jest jedynie w części zasadna, w związku z czym, w konsekwencji doprowadziła do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku. Niezasadne były zarzuty opisane w pkt 1 apelacji obrońcy

oskarżonego zarzucające dokonania przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednakże sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84).

Skarżący prowadzi jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd I instancji za podstawę wyroku w zakresie przyjęcia, iż czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I stanowił przestępstwo paserstwa nieumyślnego z art. 292 § 1 k.k. oraz, iż samochód marki B. (...), którym oskarżony usiłował rozjechać, interweniującego Policjanta nie stanowi niebezpiecznego przedmiotu, podobnie jak broń palna lub nóż, a tym samym zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion art. 223 § 1 k.k.

Wbrew supozycji apelującego Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał w tym zakresie materiał dowodowy i w toku przewodu sądowego przeprowadził dowody przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i przeciwko niemu. Dowody te zaś zostały prawidłowo ocenione bez naruszenia granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje bowiem pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95, OSN PiPr 1996/10/10; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r., sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 1991/7-9/41). Naruszenie granic swobodnej oceny dowodów skutkuje więc dowolnością w ustaleniach faktycznych.

Wskazać należy, iż o fakcie pełnej świadomości oskarżonego – co do pochodzenia przedmiotowych samochodów marki B. świadczą ewidentnie wyjaśnienia współoskarżonego K. G. (1), który to w złożonych wyjaśnieniach wskazał, iż przekazał oskarżonemu P. P. (1) dwa zakodowane kluczyki wraz ze wskazaniem lokalizacji pozostawionych samochodów. Również w ocenie Sądu Odwoławczego, już same okoliczności przekazania przedmiotowych kluczyków, charakterystyczny ostrożny sposób zachowywania się oskarżonego przed otwarciem przedmiotowych pojazdów wskazuje, iż miał on pełną świadomość nielegalnego pochodzenia samochodów marki B.. Zachowanie oskarżonego w chwili podjęcia interwencji przez funkcjonariuszy policji, próba rozjechania policjanta również świadczy o wiedzy oskarżonego o pochodzeniu pojazdu B.. Reasumując, z pełną stanowczością stwierdzić należy, iż oskarżony P. P. (1) przyjmując kluczyki do obu samochodów, zobowiązując się do ich pilnowania - czuwania nad nimi, niewątpliwie zdawał sobie sprawę z nielegalnego źródła ich pochodzenia- wiedział iż oba pojazdy zostały skradzione, a tym samym w pełni wypełnił znamiona art. 291§ 1 k.k. W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że zarzut obrońcy oskarżonego opisany w pkt 1 ust 1 apelacji był oczywiście chybiony.

Niezasadny był także zarzut obrońcy oskarżonego opisany w pkt 1 ust 2 apelacji. Należy podkreślić, iż Sąd meriti należycie ocenił zeznania świadka – pokrzywdzonego B. P. i dał wiarę w zwłaszcza co do zamiaru oskarżonego najechania go rozpędzonym pojazdem marki B.. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonego złożonych podczas rozprawy głównie: „ja w pierwszym momencie przede wszystkim próbowałem uniknąć zderzenia z pojazdem (...) strzały zostały w momencie kiedy oskarżony P. najeżdżał na mnie samochodem (...) Na pewno cały czas byłem na linii pojazdu i cały czas byłem zagrożony”. Powyższe świadczy ewidentnie, iż oskarżony nie reagował na wezwanie funkcjonariusza i pomimo strzałów ostrzegawczych usiłował odjechać przedmiotowym pojazdem, potrącając interweniującego B. P.. Trafnie zauważył również Sąd Rejonowy, iż dokumentacja fotograficzna utrwalająca sposób ustawienia pojazdu B., przy którym zatrzymano oskarżonego P. jednoznacznie wskazuje, iż ruszając pojazdem do przodu oskarżony miał na celu wyłącznie dokonać czynnej napaści na funkcjonariusza albowiem każdy inny cel takiego działania byłby w

niniejszych warunkach pozbawiony sensu. Niezasadne są również dywagacje obrońcy oskarżonego, o niemożności potraktowania samochodu marki B. jako niebezpieczny przedmiot w kontekście znamion czyny z art. 223 § k.k. Wskazać należy, iż przy dokonywaniu oceny "niebezpieczności" przedmiotu z punktu widzenia kwalifikacji prawnej z art. 223 k.k. istotne znaczenie będą miały takie cechy (właściwości) przedmiotu, które sprawiają, że wykorzystanie zwykłych funkcji lub działania przedmiotu przeciwko człowiekowi spowoduje powstanie realnego zagrożenia o równowartości odpowiadającej użyciu broni palnej lub noża. (vide: postanowienie SN z 29.05.2003 r. I KZP 13/03). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż samochód osobowy będący w ruchu, skierowany przeciwko człowiekowi stojącemu na jezdni, ma właściwości, których normalnym następstwem jest powstanie realnego zagrożenia dla życia pokrzywdzonego, porównywalnego z użyciem wobec niego broni palnej lub noża.

Biorąc pod uwagę przyjętą co do tego czynu przez Oskarżyciela kwalifikację prawną i brak w tym zakresie apelacji Prokuratora, Sąd Odwoławczy jedynie na marginesie pragnie zaznaczyć, iż z uwagi na rozmiar i masę samochodu B. (...), jego przyspieszenie, w realiach niniejszej sprawy można by rozważać dużo surowszą kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu P. P. (1), do której jednak Sąd Odwoławczy nie jest uprawniony.

Sąd Okręgowy uznał stanowisko Sądu Rejonowego co do powyższych okoliczności za trafne co powodowało, iż zarzut obrońcy oskarżonego opisany w pkt 1 ust 1 apelacji był także chybiony.

Odnosząc się natomiast do wymiaru kary łącznej orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. P. (1) (1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności), to wskazać należy, iż w żadnej mierze nie może ona być odczytana jako rażąco niewspółmierna, w kontekście apelacji obrońcy, surowa. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona kara jawi się jako całkowicie oderwana od realiów niniejszej sprawy, nie uwzględniająca społecznego poczucia sprawiedliwości i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Biorąc jednak pod uwagę brak apelacji w tym zakresie oskarżyciela publicznego, Sąd Okręgowy nie miał możliwości zmiany jej wymiaru. Brak zatem jakichkolwiek podstaw do złagodzenia orzeczonej oskarżonemu P. P. (1) kary pozbawienia wolności (jednostkowych i łącznej) poprzez obniżenie jej wysokości. Oceniając całokształt okoliczności tej sprawy nie sposób, zdaniem Sądu Okręgowego, uznać orzeczonych kar: 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda za czyn z pkt I, 1 rok i 4 miesiące za czyn z pkt II, za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na złagodzenie kar w żądanym zakresie. Wypada wskazać, iż kara, dla przykładu, za czyn zabroniony z art. 223 §1 k.k. – pkt II wyroku Sądu meriti została określona w granicach zbliżonych do dolnego progu ustawowego zagrożenia. O uchybieniu wskazanym w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. może być mowa wyłącznie w sytuacji, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 i 54 k.k. Z oczywistych względów sytuacja taka w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

Zasadnie obrońca oskarżonego zarzucił, że Sąd Rejonowy błędnie dokonał ustaleń w zakresie wymierzonej wobec P. P. (1) kary w zakresie posiadania przez niego substancji odurzających. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów w postaci nie tylko protokołu użycia wagi, ale także opinii z zakresu chemii jednoznacznie wynikało, że oskarżony P. posiadał (...) o wadze 1,061 grama. Zauważyć należy, iż w myśl stanowiska wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2013 r. II AKa 1/13 za LEX nr 1289595 KZS 2014/1/88, narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji (...)" (por. tak Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908). Zatem posiadanie substancji (...) w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce zdolnej wywołać chociażby potencjalnie efekt działania charakterystyczny dla substancji (...), jest warunkiem uznania czynu za bezprawny i jego zakwalifikowania z art. 62 ustawy z dnia 25.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (por. też: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 września 2011 r., II Aka 123/10, KZS 2011/10/40; wyrok tego Sąd z dnia 10 listopada 2010 r., II Aka 172/10, KZS 2010/12/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140, postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 20.01.2010, II KK 304/09, OSNwSK 2010/1/102). Odnosząc ten pogląd do stanu faktycznego mniejszej sprawy, stanowczo należy stwierdzić że 1,061 (...) stanowi ilość znikomą, nieistotną z punktu widzenia potrzeb osoby zażywającej ten narkotyk nawet okazjonalnie. Tym samym posiadanie 1,061 (...) wyczerpuje wprawdzie znamiona czynu bezprawnego typizowanego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 25.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ale przy uwzględnieniu okoliczności tego konkretnego wypadku i przyjęciu posiadania tego środka na własne potrzeby uznać należy, że jest to klasyczny wręcz przypadek posiadania, uzasadniający przyjęcie niewielkiego stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu i umorzenie postępowania na podstawie art. 62a ustawy z dnia 25.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy ustalając, że P. P. (1) posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci 1,061 (...) – na podstawie art. 62a ustawy z dnia 25.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii umorzył postępowanie karne co do tego czynu.

Reasumując Sąd Odwoławczy uchylił orzeczenie o skazaniu oskarżonego P. P. (1) za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz orzeczenia z nim związane (pkt IX i X) i na podstawie art. 62a w/cyt. ustawy postępowanie karne o ten czyn (pkt VIII części wstępnej wyroku) umorzył.

Wobec dyspozycji art. 45 a kodeksu karnego koniecznym się stało również orzeczenie o przepadku przedmiotów wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz nr 1965-1966/10 k. 24 poz. 1-2 akt sprawy, na podstawie tegoż przepisu.

W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji był prawidłowy toteż Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonych, jak również konieczność odbycia kar izolacyjnych (oskarżony P. P. (1) i K. G. (1)), Sąd Okręgowy zwolnił ich na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości.